

SCHAKELS

Nico de Beer

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeleelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2015

© 2015 LetterRijn

Auteur: Nico de Beer

Redactie: Carolina Kroon en Theo van Rijn

Grafische vormgeving: Book-a-licious

Drukwerk: Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918751-8-2

Lettertype: Garamond, 12 pt

Op de dag van zijn verdwijning liet Walter Sevenijns een brief achter voor zijn vrouw.

Rue de la Sablonnière, 23 juli 2013

Liefste Miriam,

Ik wist dat de kans het grootst was dat je de brief in de la zou vinden, bij mijn telefoon. Schrik niet, Miriam. Alles wat ik doe, is bedoeld voor jouw bestwil.

Ik ben vandaag bij je weggegaan om niet meer terug te keren. Dit heb ik weloverwogen besloten. Het is mijn overtuiging dat je gelukkiger zult zijn zonder mij. Tijd speelt een belangrijke rol. Jij bent nu 36, ik 44. Ik wil dat de scheiding vlot wordt afgewikkeld. Mijn verantwoordelijkheden als echtgenoot ga ik niet ontlopen. Ik zal je niet berooid achterlaten.

Voor dinsdag 29 juli heb ik een afspraak voor je gemaakt bij mijn advocaat, de heer Denis Allard, die kantoor houdt aan de Avenue Franklin Roosevelt 114 in Brussel-Zuid. Je wordt daar om 10.45 uur verwacht. Hij zal je volledige inzage geven in de zakelijke afwikkeling. Ook ligt bij hem een echtscheidingsconvenant. Aanpassing hiervan is bespreekbaar. Er is één punt waarvoor ik geen oplossing kon vinden. De panden aan de Rue de la Sablonnière heb ik verkocht en die moeten op 25 juli worden opgeleverd. Overmorgen dus. Je dient dan het huis te hebben verlaten. Nu kan ik me voorstellen dat je geen zin hebt om hier nog langer te blijven. Daarom heb ik - met ingang van vanavond - voor acht nachten een kamer voor je gereserveerd en betaald in Hotel Royal Centre, Koningsstraat 162.

Ik weet dat je door deze brief geschokt zult zijn. En woedend.

Maar ik verzeker je dat je op een dag mijn besluit zult respecteren. Laat ik duidelijk zijn: Er is geen andere vrouw in het spel en ik ben niet betrokken bij duistere zaken. Ook ben ik niet suïcidaal. Ik kies alleen voor een ander leven in het buitenland. Als je dit leest, ben ik het land uit.

Verspil geen energie aan mij, Miriam. En wees zo verstandig mijn advocaat te bezoeken. In deze envelop tref je een geldbedrag aan om de komende dagen mee door te komen. Zo ook een sleutel van postbusnummer 140 in het postkantoor aan de Rogierlaan. Wees zuinig op die sleutel, Miriam.

Het ga je goed,

Walter

I

I

De Aarschotstraat was voor Walter Sevenijns een frequente bestemming geworden. Het waren niet langer bejaarden en ziekenhuisbezoekers die op de achterbank van zijn taxi zaten. Nieuwe wetgeving had zorginstellingen verplicht contracten af te sluiten voor alle facilitaire diensten. Ook taxi's vielen hieronder. Het gros van de tehuizen dat bij Sevenijns als klant te boek stond, had voor de concurrentie gekozen. Verschuiving van werkterrein en werktijd was het gevolg.

Recht onder het talud van de spoorlijn bij het Noordstation was de raamprostitutie het gezicht van de Brusselse seksindustrie. Vanuit de coupé keken treinreizigers in de krappe kamers bij de vrouwen in hun décolleté.

‘Wacht u hier op mij?’ vroeg de klant.

De man maakte een provinciale indruk. Walter aarzelde. Wachten op klanten had niet zijn voorkeur. Verloren tijd als ze hem lieten stikken. Hij overdacht zijn opties. Walter voelde er niets voor om bij de disco's aan te sluiten.

‘Ik mag hier niet parkeren, maar de straat hier pal achter heeft een parkeerzone. Ik sta tegenover de Action.’

‘Hoelang wacht u?’

‘Als u me nu 45 euro geeft, dan wacht ik drie kwartier.’

‘Vijftig euro voor een uur?’

De man betaalde, stapte uit en verdween in de menigte. De parkeerplaats stond vol. Walter vloekte en reed de taxi achteruit een smalle inrit op. Een Indiër klopte op zijn raam en maakte non-verbaal bezwaar. Walter glimlachte begripvol, maar dacht: bekijk het!

Het was 04.35 uur. De duisternis werd enkel overtroefd door

de neonverlichting van eettentjes en kroegen. Walter slenterde tussen het volk. Zijn ademhaling ging zwaar. Van het soort dat hier rondloopt, wordt de staatskas niet beter, dacht hij. Bij een nachtwinkel kocht hij een flesje water. Walter ging op een muurtje zitten. De taxi kon hij vanuit zijn ooghoeken in de gaten houden. Het koele water was een verademing. Zijn oog viel op een tweetal lieden dat een steegje inschoot. Ongure types die je liever ontweek. Beiden wierpen een blik om zich heen voordat ze in de duisternis verdwenen. Walter hield zich bezig met zijn smartphone.

De tijd verstreek. Boven de mengelmoes van geluiden die een hoerenbuurt 's nachts voortbrengt, klonk ineens de gil van een vrouw. Zelfs de eigenaren die voor hun telefoonwinkeltjes en eettentjes stonden, keken op. Het kwam uit de steeg waar Walter het tuig in had zien verdwijnen. Niemand ondernam iets. Walter luisterde geconcentreerd en dacht na. Het leven van een vrouw is hier net zo weinig waard als dat van een straathond, dacht hij. Die gedachte triggerde hem om te bellen. Hij toetste het alarmnummer in en bracht een vijftal minuten door, voordat hij de melding had doorgegeven. Vloekend verbrak hij de verbinding. Niemand ging dit serieus nemen.

Toch liet het hem niet los. Walter wierp een blik op de taxi en keek op zijn horloge: 05.15 uur. Zijn klant was nog wel even bezig. Walter liep naar de steeg, die alleen verlicht werd door de neonverlichting van een Thais restaurant. Toen hij de nauwe doorgang betrad, walmden hem vanuit de airco-afvoer hete lucht tegemoet. Er hing een urinelucht. Walter aarzelde, maar zette door. De geluiden van de stad leken naar de achtergrond te verdwijnen, naarmate hij dieper de steeg inliep. Muren maakten plaats voor schuttingen, aan de bovenzijde voorzien van prikkeldraad. Aan de Aarschotstraat hoorde hij een trein voorbijdenderen. Plotseling bleef hij staan. Hij voelde dat hij niet alleen was. Instinctief wilde hij weg; zo'n held was hij

ook weer niet. In de schutting aan de rechterkant scheen licht door een opening. Op borsthoogte zat een gaatje ter grootte van een euro. Walter drukte er zijn rechteroog tegenaan. In het schijnsel van een buitenlamp was een rommelige tuin zichtbaar. Er stond een vrouw te roken. Ze had de uitstraling van een fatsoenlijke, westerse vrouw. Absoluut niet op haar plaats bij de achterdeur van een hoerenkast. Ze had blond haar in een elegante staart, een aantrekkelijk profiel met duidelijk geaccentueerde wenkbrauwen. Haar figuur was bekoorlijk. Ze droeg een halflang jurkje. Ze was jong, hooguit 26. De vrouw stond naar de hemel te kijken, alsof er een luchtballon overkwam. Zonder een moment met zijn ogen te knipperen, bekeek Walter haar. Opeens verwijdden zijn pupillen. Een donker type kwam naar buiten en greep de vrouw vast. Ze verweerde zich, maar een trap tegen haar onderbeen brak haar verzet. De man greep naar een voorwerp in zijn broekzak. Walter hoorde iets rammelen en tot zijn afgrijzen zag hij wat hem niet eerder was opgevallen. De vrouw stond met een ketting om haar pols vastgeketend aan een ijzeren ring in de muur. Ze werd losgemaakt en naar binnen getrokken. De deur sloeg dicht en de buitenlamp ging uit, de tuin in duisternis achterlatend.

Vier maanden eerder trok Miriam Sevenijns de huisdeur achter zich dicht om naar de crematie van haar schoonvader te gaan. Walter stond haar bij de auto op te wachten. Hij zei, de Wijnheuvelenstraat inkijkend: 'Je zou hier maar wonen en smetvrees hebben.'

'Je zou maar nymfomane zijn en met Walter Sevenijns getrouwd zijn,' mompelde Miriam.

In de auto was Walter stil. Hij verplaatste zijn zware lijf in

de stoel en zat op zijn vertrouwde manier achter het stuur. Iets weggezakt naar links met zijn rechterduim rustend op het stuur. Ooit had Miriam deze pose mannelijk en stoer gevonden. Tien jaar geleden had Walter haar aandacht weten te trekken op een braderie in Turnhout. Miriam had er een baantje in een restaurant. 'In Brussel ligt het werk voor het oprapen. Ik haal je op en breng je thuis. Eén dag om te kijken of er een toekomst voor je is.' Miriam was verbluft. Deze man kon haar gedachten lezen. Het stadsleven had altijd een aantrekkingskracht op haar gehad. Walter Sevenijns liet zijn telefoonnummer achter. De volgende dag belde ze hem. Een huwelijk van acht jaar volgde, getekend door liefdeloosheid.

Langzaam reed Walter de Wijnheuvelenstraat uit. Hij zette een cd van John Hiatt op, zijn favoriete artiest. Aan het eind van de straat stond een zwartharige man hen op te wachten. Het was Dodek Kalinowski, een Pool die zijn geluk in Brussel was komen zoeken. Zo te zien een gewone arbeider van rond de dertig. Miriam vond dat hij in zijn vrije tijd te dure kleding droeg voor iemand die stucwerk verrichtte in nieuwbouwcomplexen. Walter stopte bij het trottoir.

'Walter, mijn spijt voor jouw vader. Hij was een aardige man.'

'Dank je, Do.'

Kalinowski knikte naar Miriam en zei iets onverstaanbaars.

Walter liet de koppeling opkomen.

'Sjappie,' zei Miriam, toen ze buiten het gehoorveld van de Pool waren.

'Waarom noem je hem *Do*?'

'Iedereen noemt hem Do. Hij doet af en toe een klusje voor mij.'

Miriam had geen zin om door te vragen. Een tijdlang keek ze naar het passerende straatbeeld. Over de schutting van houtbedrijf *De Nef* klonk het snerpende geluid van de zaagmachines.

Walter zag er goed uit. Zijn gezicht nog gebruind van een recent bezoek aan Spanje. Eens per jaar ging Walter er zeevissen met vrienden. Een traditie die hij niet liet schieten. In een obscuur badplaatsje ten noorden van Barcelona had hij naar eigen zeggen een boot gekocht. Zijn maten zag Miriam door het jaar heen nooit. Op de dag van vertrek stond er een donkere bestelwagen voor de deur te claxonneren met in grote letters het woord *Stressbestendig* op de zijwand. Miriam mocht nooit mee.

‘Je weet dat ik dit soort bijeenkomsten verafschuw,’ zei Miriam, toen ze het crematorium naderden.

‘Natuurlijk, meiske. Ik zal goed voor je zorgen.’

‘Zal het druk zijn, denk je?’

‘Als iemand in het voorportaal heeft moeten wachten - en dan bedoel ik dat verzorgingstehuis - dan is hij bij zijn sterven al door velen vergeten.’

Walter had gelijk. In de aula waren slechts drie rijen stoelen bezet. De dienst was sober. Na een welkomstwoord door een medewerker van het rouwcentrum stond Walter op en liep naar het spreekgestoelte. Hij ademde zwaar, trok zijn broek op en haalde een velletje papier uit zijn binnenzak.

‘Een intens beleefd arbeidsleven en in de nadagen daarvan de gekoesterde nostalgie van zijn tijd als taxichauffeur. Dat, dames en heren, tekende het leven van Stephan Sevenijns. Hij kende Brussel als zijn broekzak en heeft van binnenuit de verandering meegemaakt - voor zijn gevoel de teloorgang - van een stad van Belgen tot een multiculturele metropool.

Zijn ritten beperkten zich niet louter tot gewone stervelingen. Tot zes keer toe reed hij Jacques Brel na een concert naar zijn hotel en hier hield hij gesigndeerde LP's en een persoonlijke briefkaart aan over. In 1976 bracht hij Jean-Pierre Coopman naar Zaventem voor zijn gevecht met Muhammad Ali, ergens in het Caribische gebied.

De zwarte bladzijde in zijn leven vormde het overlijden van zijn oudste zoon, Frederiek. In de zomer van 1988 is er iets in Stef gestorven. Daarmee verdween de glans uit zijn leven. Voor wie Stef alleen van na die tijd kent, zal dit misschien niet eens zijn opgevallen. Hij bleef zijn eigen domein op de voorgrond opeisen.

Over zijn huwelijk met ma kan ik - ook al ben ik hun zoon - niet veel zeggen. Het wezenlijke van een huwelijk speelt zich af in de binnenste cirkel, ontoegankelijk voor het terloopse oog.

Zijn oude dag moet een vernedering zijn geweest; weggestopt worden onder de heerschappij van een verpleegster. In de steek gelaten door de mensen voor wie hij had klaargestaan. Zo eindigt het leven. Zijn leven. Stef, vader, rust zacht.'

Walter frommelde het papiertje in zijn binnenzak en keek de aula in.

'Tot slot wil ik Miriam bedanken voor de liefdevolle zorg die ze aan vader heeft besteed.'

Terwijl Walter terugliep naar zijn stoel, klonk de stem van Jacques Brel door de zaal.

C'était au temps où Bruxelles chantait

C'était au temps du cinéma muet

C'était au temps où Bruxelles rêvait

C'était au temps où Bruxelles bruxellait

Tijdens de condoléance liep Miriam naar buiten en wandelde de tuin in. Ze had een hekel aan uitvaarten. In haar gedachten werd ze weer het kind aan wie door iedereen werd getrokken na de begrafenis van haar ouders, die beiden bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen toen zij zes was.

Miriam wist nu zeker dat ze niet bij Walter Sevenijns zou blijven. Ze was niet meer dan een inwonende werkster. Ook kon ze

niet langer het fatsoen opbrengen om voor Walters moeder te zorgen. Ze haalde het herdenkingsprentje van Stef uit haar tas. De foto toonde een nog weerbare man met een levenslustige fonkeling in de ogen. Miriam was de enige geweest die zich om hem had bekommerd tijdens zijn verblijf in verzorgingstehuis St. Bernardus. Ze herinnerde zich zijn woorden tijdens een van de wandelingen, toen ze haar twijfel had uitgesproken over haar huwelijk met Walter: *Luister naar jezelf. Maak een bootreis en laat de ruimte je geest loswrikken uit de drukte van alledag.* Ze ging met haar vinger over de foto.

‘Meneer Sevenijns betekende veel voor u, niet?’

Miriam keek om en staarde in de ogen van Rudolf Geels. Geels was een man van middelbare leeftijd met een beperking, die sinds enkele maanden de taxicentrale bemande. Walter had hem aangenomen, omdat Miriam de druk van het werk op de centrale niet meer aankon. Op het arbeidsbureau had hij zijn oog laten vallen op het te innen subsidiebedrag voor het in dienst nemen van een gehandicapte. Rudolfs rechterhand stond in een krampachtige houding, alsof hij op het punt stond een discus te werpen. Verder bestond zijn handicap uit een onregelmatige stuip trekking in de nek. *Als van iemand die het braaksel van de kat moet opruimen*, aldus Walter. Ondanks zijn handicap bleek Geels een betrouwbare kracht.

‘Trieste dag,’ zei Geels, om zich heen kijkend.

‘Rudolf, je moet er rekening mee houden dat het taxibedrijf zijn langste tijd heeft gehad. Je zult over een tijdje zonder werk zitten.’

De man was niet verbaasd door deze mededeling.

‘Het was aangenaam met jou te werken, Rudolf,’ zei Miriam.

‘Het genoegeen was geheel aan mijn kant, mevrouw.’

Het crematorium liep leeg. Om niet meteen met Walters moeder geconfronteerd te worden, liep Miriam achter wat struiken langs naar de auto. Ze wist dat het weer ging knallen.

‘Heb jij niet het fatsoen om bij het condoleren tussen je familie te gaan staan?’ was het eerste plaagstootje van Walters moeder. Ze stapten in. Kreunend werkte Walter zijn lijf de auto in. Aan zijn houding kon Miriam aflezen dat hij zich weer volledig afzijdig ging houden. Hij startte de wagen en reed de parkeerplaats af.

‘Waarom stoot jij ons af, zoals een ziek lichaam een transplan-tatienier afstoot? Je had er beter aan gedaan met een boeren-pummel uit Ravels te trouwen, provinciaalke.’

Al rijdend zat Walter stoïcijns wat aan zijn intercom te prutsen. Miriam gaf hem een ferme tik op de vingers.

‘Het is geen taxirit, Walter Sevenijns!’ riep Miriam woedend. ‘Meng je maar eens in dit gesprek en geef één keer in je leven je mening als het eropaan komt.’

Walter kuchte en zei: ‘De weldoener wordt altijd gestraft.’

‘Jezus, is dat alles wat je te zeggen hebt?’

‘Maar wat moet een man als er een vete is tussen twee vrouwen,’ verweerde Walter zich. Tot zijn moeder: ‘Ma, probeer Miriam in godsnaam te accepteren. Die paar jaar dat u hier nog bent.’ En tot Miriam: ‘Jij gaat gewoon met mij mee, Miriam. We zetten ma af en gaan koffie drinken in de stad.’

Walter hield woord. Hij stopte in de Haachtsesteenstraat, waar hij moeder afzette bij haar flat. Zwijgend reden ze door de stad.

‘Mooi, hè? Hoe Brel zingt van *C’était au temps où Bruxelles bruxellait*?’

Miriam gaf geen antwoord.

‘De binnenste cirkel ... Mooi gesproken, Walter. Maar hoe zit het met onze binnenste cirkel? Wordt het niet tijd dat we daar een gesprek over hebben?’

‘We gaan straks alles anders doen. Ik heb een ander pand op het oog. Ik weet dat de Wijnheuvelenstraat jou geen ideaal thuisgevoel biedt.’

‘Een ideaal thuisgevoel. Je zet nogal hoog in, niet?’

‘Er is geen reden om sarcastisch te doen, Miriam.’

‘Besef jij hoe het afgelopen jaar voor mij is geweest, Walter? Ik heb mijn baan bij de bank opgegeven om in jouw taxibedrijf te gaan werken. Ik was de enige die je vader bezocht in het verzorgingstehuis. Ik heb me om je moeder bekommerd, terwijl jij niet naar haar omkeek. Probeer zaken eens vanuit mijn standpunt te zien.’

Miriam slaakte een zucht van vermoeidheid. Geruime tijd waren ze beiden stil. Ze waren afgezakt naar het Zuidstation en reden nu richting Noord via Madou.

‘Wil je het zien? Het pand? Het is hier om de hoek.’

Walter reed de Rue Van Orley in en parkeerde aan het Barricadenplein.

‘Dicht bij de bank,’ constateerde Miriam, toen ze het portier sloot. Ze keek uit over een plein, ingesloten door hoge bebouwing.

‘Misschien kun je er weer gaan werken. Bij de bank, bedoel ik. Ik ben er vorige week geweest en heb je voormalige chef gesproken, Appelmans. Hij vertelde me dat ze destijds erg tevreden over je waren.’

Sprakeloos bleef Miriam staan. Hij grinnikte naar haar.

‘Ik heb het nog niet zo slecht met jou voor, meiske.’

Hij klopte bemoedigend op Miriams schouder. Het was het eerste lichamelijke contact sinds maanden, realiseerde Miriam zich later.

Ze staken de geplaveide weg over. Het was gaan regenen. Bij de jeugdherberg op de hoek van de Rue de la Sablonnière wapperden de vlaggen hevig in de wind.

‘Het is hier om de hoek. Aan de rechterkant. Nummer 14.’

Walter trok haar mee de straat in en liep zo snel hij kon met haar naar een portiekje tegenover het beoogde herenhuis. Ze schuilden dicht bij elkaar. De kinderkoppen glinsterden van de

regen. Walter was buiten adem.

‘Moet je kijken, wat een kolossaal woonhuis,’ riep hij prijzend.

‘Waar wil je dat van betalen?’

‘Van de erfenis.’

Miriam kreeg niet de kans hem vragend aan te kijken.

‘Ma is terminaal. Alleen weet ze het niet. En ik ben de enige erfgenaam.’

Ze verhuisden op een regenachtige dag in mei. Miriams voetstappen klonken hol op de houten vloer van hun nieuwe huis. Rue de la Sablonnière was een welluidende straatnaam. Met het pand was qua sfeer niets mis, maar het was afgeleefd en om hier een ideaal thuisgevoel te creëren moest er voor een paar ton aan worden vertimmerd. De verhuizers hadden twee vertrekken provisorisch ingericht met de spullen uit de Wijnheuvelenstraat.

Walter was vaak weg. *Zaken regelen*, zoals hij het noemde. Op een gegeven moment was hij zelfs vier dagen niet thuis, vanwege een conferentie van aandeelhouders. Walter Sevenijns, aandeelhouder! Het kon Miriam geen moer schelen. Ze was volledig losgeweekt van de man die ze ooit haar redding had genoemd. Walter ging volledig zijn eigen gang. Dat had hij altijd al gedaan.

Op een middag stond Walters moeder voor de deur. Miriam had haar zien aankomen. Ze kon het niet opbrengen de deur open te doen. In een hoek van de kamer wachtte ze totdat haar schoonmoeder was verdwenen. Het was de laatste keer dat ze haar zag. Een week later vond een buurvrouw Walters moeder dood op bed. Het laatste waar ze mee bezig was geweest, was het opnieuw inlijsten van foto's van haar oudste zoon, Frederick.

Er was in de huwelijksjaren van Miriam en Walter maar weinig gesproken over de overleden broer van Walter. Hij was de beoogde opvolger binnen het familiebedrijf geweest. Stef stortte zich na het verdwijnen van zijn zoon op het werk en zijn vrouw zweeg in alle toonaarden. ‘Mijn broer hield ervan zijn grenzen te verleggen,’ had Walter een keer gezegd. ‘Een tocht op een mountainbike in de Rocky Mountains is hem fataal geworden. Hij stuitte in de wildernis op een beer, die hem heeft gedood. Zijn volledige lichaam is nooit gevonden. Alleen huidweefsel, stukken bebloede kleding en zijn fiets. Mijn vader is sindsdien niet meer dezelfde.’

‘Waarom roept de dood respect op? Ook al was de overledene een onmogelijk mens om mee te leven,’ zei Walter in het ziekenhuis bij het ontzielde lichaam van zijn moeder.

‘Dat zullen mensen zich na jouw dood ook afvragen,’ reageerde Miriam, die naast hem stond.

Walter gaf geen krimp. Hij zag er uitgeput uit. Stoïcijns gaf hij zich over aan alle regelingen die getroffen moesten worden. Het viel Miriam op dat hij daarbij niet één keer een beroep op haar deed, wat haar goed uitkwam.

Vier dagen later waren ze in pijnlijke stilte thuisgekomen van de crematie. De tweede in vier maanden tijd. Doodmoe ploften ze op de bank. Als twee vreemden die in de vertrekhal van een luchthaven op dezelfde vertraagde vlucht zaten te wachten.

‘Ik heb honger, maar er is niets in huis. Zal ik iets halen? Dek jij de tafel, Miriam?’

Miriam mompelde goedkeurend en boog zich voorover om onder de salontafel een stapeltje tijdschriften te ordenen. Toen ze opkeek, zag ze Walter de kamerdeur achter zich dichttrekken. Seconden later hoorde ze de Mercedes weggrijden.

Er viel een kille stilte. Miriam zat voor zich uit te staren en besepte dat de kilte in haar zat. Haar maag rammelde. Ze stond

op om de tafel te dekken. Ze had vandaag nauwelijks gegeten. Er reed een scooter voorbij. Het geluid weerkaatste tussen de hoge muren van de smalle straat. Ze schopte haar pantoffels uit en ging op de bank liggen. Miriam wierp een blik op de klok. Niet meer in staat nog langer te wachten, werkte ze een hele zak kroepoek naar binnen.

Het was tien over negen. Walter was nu ruim een uur weg. Die stond natuurlijk ergens te debatteren met de maaltijd in een plastic zak in de hand. Onmogelijke man! Miriam greep naar haar mobieltje en belde hem. De telefoon ging over, maar leek een echo te hebben. Verwonderd keek ze op. Miriam hoorde Walters telefoon overgaan in de la van het dressoir. De man die zwoer voortdurend bereikbaar te zijn, had zijn telefoontje thuisgelaten. Ze stond op en trok geërgerd de la open.

Alles in haar kwam tot stilstand. Ze ademde niet, bewoog niet. De la was leeg, op een mobieltje en een envelop na. Ze staarde naar de envelop. *Voor Miriam* stond er op. Ze herkende Walters handschrift. Een afscheidsbrief van een zelfmoordenaar, dacht Miriam. Ze schakelde de telefoon uit. Het was niet Walters telefoon, maar een simpel prepaid toestelletje. Met de envelop in de hand liep ze naar de bank. Hij was dik en niet dichtgeplakt. Ze haalde er een getypt velletje uit. Er viel een stapel bankbiljetten op haar schoot en een sleutel. Bankbiljetten van vijftig euro. Ze vouwde de brief open en begon te lezen. Ze las iedere zin twee keer. Ze kon haar ogen niet geloven. Daarna las ze hem opnieuw en staarde voor zich uit. Ze keek vervolgens de brief snel door op zoek naar bepaalde fragmenten die ze maar niet kon bevatten. In het schijnsel van de schemerlamp zat Miriam stilletjes te ademen. Verbijstering had haar in de greep. *Mijn verantwoordelijkheden als echtgenoot. De panden aan de Rue de la Sablonnière.* Die schoft had hier meer dan één huis gekocht. *Op 25 juli opgeleverd worden.* Overmorgen dus. *Voor acht nachten een kamer gereserveerd in Hotel Royal Centre.*

In een reflex stond Miriam op. Bankbiljetten dwarrelden van haar schoot op de vloer. Ze deed een paar stappen en voelde een golf van machteloze woede in zich opkomen. Dat hij voor haar in zijn goedheid een hotelkamer had geregeld, was het eerste dat haar naar de strot greep. Walter Sevenijns vervloekend, trapte ze de lectuurbak om en maaide met haar arm een schemerlamp van een kastje.

‘Klootzak, vuile klootzak!’ gilde ze door het vertrek. Haar mond werd droog bij de gedachte dat Sevenijns al ruim twee uur onderweg was naar zijn nieuwe levensbestemming. Ze zag hem voor zich, achter het stuur weggezakt, luisterend naar een cd van die lul, John Hiatt. Sevenijns zat nu in Frankrijk. Miriam wist ook waar hij naartoe ging: Barcelona. Alles aan die man was omringd geweest met leugens, al die jaren. Niks jaarlijks vissen in Vilassar de Mar, of hoe dat gehucht ook mocht heten. Koelbloedig een nieuw nestje bouwen en haar laten stikken in een huis waar ze over een paar dagen uitgegooid zou worden. *Alles wat ik doe, is bedoeld voor jouw bestwil.*

Ze liep de hal in en bij het weinige licht zag ze haar silhouet in de spiegel. Zesendertig jaar oud en meedogenloos van de sociale en maatschappelijke ladder gesodemieterd. Leefde dat kreng nog maar, dan kon ze die de huid vol schelden over die waardeloze zoon van haar. En nu? Haar jas pakken en de deur achter zich dichtsmijten? Maar waar naartoe? Het was woensdagavond, tien over tien. Haar beste vriendin en ex-collega van de bank, Fabiënne Borré, lag in haar Pocahontaspyjama een soap te kijken of een nieuwe date te pijpen. Wie had ze verder nog? Ze draaide haar hoofd weg van de spiegel en kwam tot de conclusie dat ze al die jaren haar energie in de familie Sevenijns had gestoken. Miriam verborg het geld uit de envelop onder de bank en stopte de sleutel en de brief in haar tas.

Die nacht bracht Miriam in de jeugdherberg door, enkele

deuren verwijderd van het pand dat haar een *ideaal thuisgevoel* had moeten bezorgen. Voor de aangeboden hotelkamer in Royal Centre was ze te trots. Dat gold ook voor het aangeboden geld. Ze sliep slecht. De volgende ochtend liet ze al vroeg de deur van de herberg achter zich dichtvallen om alle sporen na te trekken in het huis dat spoedig opgeleverd moest worden.

Waren er hier ooit bewoners gelukkig geweest, vroeg Miriam zich af toen ze de voordeur van nummer 14 achter zich dichtdeed. Huizen zijn stille getuigen van wat zich écht tussen mensen afspeelt. Buiten hoorde Miriam stemmen van backpackers, die op hetzelfde vroege uur de jeugdhherberg hadden verlaten. Met die mensen had ze nu veel gemeen. Een rugzak vol kleding en een horizon in het verschiet. Alleen hadden zij wel een thuis om naar terug te keren.

De telefoon in de la had als eerste haar belangstelling. Het was een goedkoop exemplaar. Het bevatte geen persoonlijke informatie. Ze aarzelde even, voordat ze terugbelde. Miriam kreeg een automatische reactie: 'Het nummer dat u probeert te bereiken is niet in gebruik.'

'De sluwe vos,' zei Miriam. Ontraceerbare toestelletjes en een omgeruild simkaartje.

In de huiskamer viel Miriams oog op het bureau waarin Walter altijd zijn boekhouding had opgeborgen. Het meubelstuk was afgesloten. Met al haar kracht probeerde Miriam het open te krijgen. Overvallen door woede zag ze dit antieke stuk schroot ineens als de belichaming van Walters achterbaksheid.

'Dit heiligdom zal vallen,' siste ze.

In de bijkeuken greep ze een schroevendraaier en ze wrikte net zo lang aan het bureau totdat de sluiting het begaf. Miriam doorzocht de laden. Mappen met rekeningen van het taxibedrijf, loonstroken, bankafschriften, kantoorbenodigdheden, een bril, een afgescheurd stukje krant, briefpapier van taxibedrijf Sevenijns, enveloppen. Miriam ging terug naar het stukje